

Odjeci 2013./2014.

Nagrađeni učenici i učitelji

1. NAGRADA

Tajna života

FRAN NEDIĆ, 8. r.
OŠ „JOSIP KOZARAC“ , Slavonski Šamac
učitelj: Josip Galović

2. NAGRADA

Komedija v Komedije

DORA FRANCISKA HORVAT, 8. r.
OŠ FRANJE HORVATA KIŠA, Lohor
učiteljica: Snježana Peroš

3. NAGRADA

Špag ljubavi

GLORIA PIVČEVIĆ, 7. r.
OŠ JESENICE, Dugi Rat
učiteljica: Renata Kovačić

BRODSKO-POSAVSKA ŽUPANIJA
1. NAGRADA

Tajna života

Nježna poput
najljepšeg leptira...

Vedra poput
najjasnije zrake sunca...

Mirom ispunjena poput
najdivnijeg stiha...

Čista poput
najkristalnije kapljice rose...

Iskrena poput
radosnog osmijeha djeteta...

Topla poput
najbrižnije riječi majke...

Dragocjena poput
najvrednijega Božjeg dara...

I velika poput
najmanjeg djela dobrote...

Tajna života...

FRAN NEDIĆ, 8. r.
OŠ „JOSIP KOZARAC“ Slavonski Šamac

Komedija v Komedije

V našem selu još furt poštar na becikljino poštu raznaša. Bil je dan kak i saki drugi, zaprave bil bi da me poštar nije zbudil. Te bedak je opal z becikljina i zaružil po mojemu ploutu. Sa pošta mu se rastepla po poutu. Naš pes je lajanjem dal cielem selu do znanja kaj se pripetile. I tak je nastala hajka, no tu priče nije kraj.

Te dan sme dobili pisme z Zagreba od mojega starejšega brata Guste, teri je prešel davnih dana v Zagreb na visoke glumačke škole.

Evo kaj nam je napisal:

*Dragi mamek i tatek,
javljam Vam da sem dobre – i više od toga. Ovu subotu vam ja, vaš liepi sinek, glumim v predstave i to prave, veljike. Vu kazalištu Komedija, v predstave Jalta, Jalta. Pošiljam vam i karte, koj ne bi imeli veljikuga troška. Vi same dojdite z vlakem v subotu.*

Vaš Gustaf

Kad su to Mamek i Tatek pričitali, suze su im navrle. Isti je dan nastala hajka zate koj je mama mislila da nema liepuga kaputa. Mora biti šikana, sme mi iz finuga mesta. Mam su se odredili k strine Štefice po kaput. Bi ga Mamek posudila, al je bil premali. Potem su išli k strine Dragice, njenji kaput je je bil kak spada. Tatek bu obljekel fine odiele, one od lofcov. Brže je došla i ta subota. Vjutre su se digli v šest vur. Prve je Mamek išla nahraniti pajceke i čučeke. Tatek je dotle vine za Gustu pretakal. Z stricem Štiefem su se dogovorili da bu ih on peljal na kolodvor v Zlatar-Bistricu. Skore su zakesnili jer je Mamek još pakirala čučeke i kokoši, i neke male jabuk. Došli su do Zlatar-Bistrice, kupili karte i droncali se do Zagreba v punem vlaku. Na kolodvoru ih je čekal Gusta. Jedva su se našli. Gda su se našli, su se zagrlili i zljubili. Sinek ove, sinek one...Bila je gužva. S temi svoji torbi i demižonkami same

se požureli do kazališta. Prve su na krivi tramvaj z Gustu zišli, ali su nekak došli do kazališta.

Mamek i Tatek su se smestili i čekali da velika predstava počne. Već su se preznojili v kaputi, a još nije počela. Svlačili su kapute pa su ljude ometali. I njihovi kuferi su smetali. Najenput je počela! Tak pažljive su gledeli kak da Isuseka glediju, a nigde Guste. Predstava traje već dve vure. Mama je nervozna, tata govori zakaj je došel gledat tuđe ljude, poke je sim dolazil. Nič ih nije zanimale osim toga gde je Gusta. Za pola vure eto ti Guste. Maršira on po pozornice i maše z zastavu Republike Hrvatske. Mamek i Tatek su se najenput zdigli i zapljeskali. Počeli su i kričati: *Bravo, Gusta!* Cieli prizor nije trajal ni tri minute. Glumci su se naklonili, si su pljeskali, a zastori se zaprli.

Od toga su dana prešla već tri meseca. Prvih mesec dan se v našem selu pripovedale same o tome. O Horvatovem sinu – velikem glumcu v Zagrebu.

DORA FRANCISKA HORVAT, 8. r.
OŠ FRANJE HORVATA KIŠA, Lobar

3. NAGRADA

Špag ljubavi

Prije nego se sunce probudilo,
prije nego su valovi otplesali svoj posljednji valcer,
iz didove kužine probudija me vonj bile kave i mramornog kolača.

Spreman se na parangal.
Dižen se. Brzo, skoči, op, cup – eto me, spremna san za more, spremna san za ljubav.
Uskačen u kaić iako ne vidin prst prid noson. Mrak je. Al nije me briga.
Vidin svitlost na po kanala.

Penta je probudila cilo misto, čujen babe di grintaju, a ni galebovima nije pravo.
Rosa me oprala, ne triban šminku, more ne pripoznaje masku.
U odrazu vidin svoje lice, vidin drugu sebe, kap u moru.

Stigli smo do kalume, bile, velike... Nima veze šta su galebovi na njon ostavili trag,
moraju i oni ka pasi obilježiti svoje područje.

Dižen špag... Crni, stari, od mora sluzavi, pomalo smrdljivi, al vridan
i ribarima moga kraja po život važan.

Kad za koju minutu bilajska se ništo. Ča je? Komarča? Arubun? Mol? Jeeeeee, mol,
bilajska se ka sunce u podne, po kaiću okriće i skače, vrti se ka grlica!

Tišina. Dižemo asku za askon, nima signala za ribon.

Evo je! Mali ugor – špigeta! „Buuuu! Dida, šta će nan to?“
A dida reče: „Ćerce moja, sve šta je more dalo, dobro je i ne baca se. Riba, kad je
vriška,
boja je nego išta!“

Opet zatišje! Kad odjednon dida zamalo u more upa! Ništo ga je naglo povuklo.
Pripala san se ka nikad. Morski pas!
Jeeee, znan i ja da lipo zvuči kad ga zamislite pohanog ili na gradele, al ko će ga
izvaditi?

Nima tu problema, dida je stari morski vuk!
Zna on kako će ga riješiti! Uzima brankanjel u ruke!
Eto ga, u kaiću nan je. Maše repon ka vitrinjača!
Dižemo i zadnju udicu. Gotovo.

Ulov dobar, gladna usta naranjena. Zadatak ispunjen.
I tako svaki dan. Novi dan, novo jutro, novi posal, novo more, novi vitar...
Al stari špag i stari ribar!

Došli smo na kraj, u svoju mirnu luku.
Baba priuzima ribu ka da na crno radi, nosi je na peškariju prvin autobuson.
I za maške se našla jedna girica; svima paše.

Oko jedanaest i po, eno babe, vidin je, vratila se. U škartocu donosi bonbone iz
Kraša.

Ala, sriće! A najlipše, ručak!
To su moji judi. Moja mudra životna škola, moje more pouka i lipih riči.

I sada kada se sitin svega, babe moje i dida mi milog, prisitin se ditinjstva, lipih dana,
špaga jubavi, kako san volila nazivat parangal.
Al njih više nema, nema ni parangala, sve je nestalo.
Pomela je sve bura sa sjevera, al zaobišla je onu moju malu luku u kojoj su ostale sve
moje lipe i drage uspomene.

I kad zaronin u more, zamislin njih dvoje. U svakoj pini vidin njiovu sidu kosu i didovu
bradu, u svakon valu njihovu ljutnju, u svakon suncu njiov osmih, u svakon biseru
njiova dva oka,
u svakon galebu prolaznost i njih dvoje u nekoj, meni nepoznatoj, daljini!

GLORIA PIVČEVIĆ, 7. r.
OŠ JESENICE, Dugi Rat